



ת"פ 16804/12/15 - מדינת ישראל נגד ע ב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16804-12-15 מדינת ישראל נ' ב
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

המאשימה	מדינת ישראל	בעניין:
	ע"י ב"כ עו"ד תמיר אלטיט	
	נגד	
הנאשם	ע ב	
	ע"י ב"כ עו"ד סתווית רייכמן	

הכרעת דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשם.

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות תקיפה הגורמת חבלה, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), וכן איומים לפי סעיף 192 לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם ו' ג' ב' (להלן: "המתלוננת"), היו גרושים כשנה עובר לאירוע, ולהם שתי בנות בנות 9 ו-10 במהלכו.

ביום 01/11/2014 בסמוך לשעה 13:25, הגיע הנאשם למקום מגורי המתלוננת, ובין השניים התעורר ויכוח בנוגע להסדרי ראיית בנותיהם. במהלך הוויכוח ולעיני הבנות, תקף הנאשם את בן זוגה של המתלוננת, ש ח (להלן: "המתלונן"), בכך שהכה בפניו וגרם לו לנפיחות קלה בשפתו התחתונה. בהמשך, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה שירצח אותה ויהרוס את רכבה.

2. במענה לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו. לטענתו, אכן נכח במקום על מנת לקחת את בנותיו, ואולם הכחיש אלימות פיזית ומילולית. בנסיבות אלה, נשמעו הוכחות.

במהלך פרשת התביעה, נשמעו עדויות המתלוננת והמתלונן. בנוסף, הוגשו מספר מסמכים כגון הודעת הנאשם, דו"ח פעולה, דו"ח עיכוב ומזכרים.

עמוד 1



במהלך פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו, וכן הוגשו מסמכים כגון הודעות המתלוננת ומזכרים.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה טענה, כי יש לתת אמון בעדותה של המתלוננת, אשר לא הקצינה את האירוע. עדות זו נתמכת בעדותו של המתלונן, אשר סירב לשתף פעולה, ואולם מסר כי הנאשם תקף אותו קלות וגרם לו לנפוחות. בנוסף, טענה המאשימה כי יש לראות חיזוק ראייתי לראיות אלה במצבה הנפשי של המתלוננת, אשר הייתה נסערת בזמן האירוע. לגבי דוח הפעולה, ממנו עולה כי השוטר בזירה לא הבחין בסימני אלימות חריגים, טענה המאשימה כי אותה נפחות בשפתו של המתלונן אינה מהווה סימן שכזה. לפיכך, עתרה המאשימה להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

4. ב"כ הנאשם טענה, כי עדותה של המתלוננת מתאפיינת בסתירות ובהגזמות. כך, לאחר שהעידה תחילה כי הנאשם תקף את בן זוגה ורק בהמשך איים עליה, טענה בהמשך כי קודם איים עליה ורק לאחר מכן פנה אל בן זוגה. באופן דומה, טענה שלאחר שתחילה העידה המתלוננת כי מערכת היחסים עם הנאשם, בנוגע להסדרי הראייה, הייתה תקינה, טענה לפתע כי היא ובנותיה היו קורבן לאלימות מתמשכת מצד הנאשם. המתלוננת לא מסרה כל הסבר מדוע לא התלוננה על כך במשטרה, על אף שהתלוננה על אירוע חמור פחות, כגון האירוע הנוכחי. בנוסף, לא מסרה הסבר כיצד אפשרה לנאשם להשגיח על בנותיה למשך פרקי זמן ממושכים, זאת על אף אותה אלימות לכאורה. עוד קושי מצאה ב"כ הנאשם, בכך שהמתלוננת, אשר טענה כי "חבל" שבנותיה לא נחקרו, היא זו שסירבה לגביית עדותן במשטרה.

לגבי עדות המתלונן, הפנתה ב"כ הנאשם לכך שלא זכר דברים רבים וכן טען שסולח לנאשם אשר לא הכה אותו. ב"כ הנאשם העלתה תמיהה, כיצד המתלונן לא שמע מהמתלוננת לגבי בעיות וקשיים שהיו לה עם הנאשם, זאת על אף היותם בני זוג במשך תקופה ארוכה לאחר האירוע.

בסוף טיעוניה, העלתה ב"כ הנאשם טענה כי קיימים מחדלי חקירה הנוגעים לאי ביצוע עימות בין הצדדים וכן חוסר חקירת הבנות.

דין והכרעה

5. ראיות המאשימה, נשענות על עדות המתלוננת והמתלונן וכן סימן נפחות בשפתו התחתונה של המתלונן. עיון מעמיק בעדויות אלה, לגבי אופן התרחשות האירוע, מעלה כי אין עולות בקנה אחד, ואין תואמות אף את דו"ח הפעולה של השוטר אשר הגיע אל הזירה.

אתיחס להלן לקשיים האמורים, בהתאם לעדויות השונות והראיות שהוצגו בפניי.

6. עדותה של המתלוננת, התאפיינה בתיאור מגמתי של נסיבות מערכת היחסים עם הנאשם וכן נסיבות



המקרה, באופן המעצים את יחסו הקשה של הנאשם כלפיה וכלפי בנותיהם הקטניות. כך, העידה כי הקשר "היה מאוד לא טוב" (עמ' 7 ש- 32 לפרוט'); כך, העידה על חייה תחת אלימות מילולית מצד הנאשם ואלימות פיזית מצדו כלפי בנותיהם הקטניות (עמ' 9 ש- 30-32 לפרוט'); וכך, העידה לגבי הפחד מפני הנאשם (עמ' 10 ש-4 לפרוט'). המתלוננת המשיכה והוסיפה לתאר את התנהגות הנאשם, כלפיה וכלפי בנותיהם, והבהירה שלא עשתה דבר עד ליום המקרה (עמ' 10 ש- 30 לפרוט'). דברים אלה, המציגים תמונה קשה של אלימות מילולית ואף אלימות פיזית כלפי בנותיהם הקטניות של בני הזוג, אינם מתיישבים עם מבחן ההיגיון והשכל הישר לגבי התנהלות המתלוננת: קשה שלא לייחס חומרה למעשים המיוחסים לנאשם בכתב אישום זה, ואולם דברים אלה אינם חמורים כפי המעשים המיוחסים לנאשם על ידי המתלוננת בעדותה בבית המשפט, כמפורט לעיל. ניתן היה לצפות ממתלוננת, אשר אינה חוששת להזעיק משטרה ולהגיש תלונה בגין האירוע הנדון, כי תדע להתנהל באותו אופן נחוש כנגד הנאשם, על מנת להגן על בנותיה הקטניות. בוודאי שהדברים אינם מתיישבים עם העובדה שהמתלוננת סמכה על הנאשם, באופן בו השאירה את בנותיהם תחת חסותו כאשר טסה לחופשה בחו"ל עם בן זוגה (עמ' 9 ש- 1-5 לפרוט'). ההסבר שנתנה להתנהלות זו, ולפיה לא היה מדובר באלימות "קשה" (עמ' 10 ש- 23-28 לפרוט') - אינו מניח את הדעת.

באופן דומה, בהתחשב באלימות המילולית והפיזית בה נקט הנאשם כלפי בנותיהם, כך לדברי המתלוננת, לא ברור כיצד דברים אלה לא נאמרו על ידה לבן זוגה, המתלונן. יש לציין, כי מדובר בבני זוג במשך כשנתיים (עמ' 15 ש- 10 לפרוט'), אשר אף התגוררו יחדיו במשך תקופה (עמ' 15 ש-14 לפרוט'). גם אם בעת האירוע היו בני זוג משך תקופה קצרה בלבד, אין זה סביר כי המתלוננת לא שיתפה את בן זוגה לאורך שנתיים ימים באלימות זו מצד הנאשם, אשר הביאה אותה להעיד על כך ואף לפנות לבית משפט בשאלת הסדרי הראייה (עמ' 12 ש- 28-30 לפרוט').

בנוסף, ייחסה המתלוננת לנאשם הפרות של הסדרי הראייה, תוך טענה שיש בידיה תכתובות המבססות טענה זו, ואולם לא מסרה כל הסבר מדוע לא הציגה תכתובות אלה אף כאשר נחקרה תחת אזהרה בגין הפרת הסדרי ראייה על ידה (עמ' 13 ש- 20-24 לפרוט'). נתון זה מוסיף ומכרסם במהימנות המתלוננת.

7. המתלוננת העידה על כך שהנאשם איים עליה ותקף את בן זוגה. סוגיית האלימות כנגד בן הזוג, תוארה על ידי המתלוננת כמכת אגרוף בפנים (עמ' 7 ש- 13 לפרוט'), שם המתלוננת אף הדגימה מכת אגרוף). תיאור זה שונה מהתיאור אותו מסרה המתלוננת בהודעתה במשטרה, שם העידה כי הנאשם "הרים עליו את היד, פגע לו בפנים" (נ/3 ש- 7-8). אין מדובר בסתירה שאינה ניתנת להסבר, ואולם הדבר מעיד על אופי עדותה של המתלוננת בבית המשפט, כפי שפורט בסעיף 6, באופן המעצים את חומרת המקרה ואת התנהגות הנאשם.

לעומת עדות זו, המתלונן העיד כי הנאשם "שם את היד על השפה התחתונה... מכה זה מכה, הוא לא נתן לי בוקס, הוא שם לי את היד והלך לבנות. הוא שם את היד ככה (מדגים אגרוף צמוד לשפה התחתונה) וזו אחורה. היד שלו נגעה לי בשפה" (עמ' 25 ש- 1-3 לפרוט'). בהמשך, העיד כי הנאשם "לא נתן לי בוקס, שם את היד וזה הכל" (עמ' 28 ש- 22-23 לפרוט'). תיאור זה של האלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלונן, אינו עולה בקנה אחד עם תיאורה של המתלוננת. יתרה מכך: התרשמתי באופן בלתי אמצעי מעדותו של המתלונן, אשר ניסה, שוב ושוב, לחזור בו מהאמור בעדותו



במשטרה. המתלונן הוכרז כעד עוין, אך לא נמצאה בכל עדותו בבית המשפט כל סיבה הגיונית לחזרתו מתלונתו במשטרה, למעט חרטה על עצם התלונה. לא מצאתי ממש בטיעון שעלה לגבי בעיית זיכרון, אשר לא נסמך על תיעוד רפואי כלשהו, זאת כאשר המתלונן למעשה זכר את האירוע ולא התנער לחלוטין ממה שהתרחש. בנוסף, לא נשמע כל טיעון לגבי קשר כלשהו בין המתלונן לבין הנאשם לאחר המקרה, או יחסים עכורים בין המתלונן לבין המתלוננת, כאלה שיוכלו להסביר מדוע המתלונן ניסה להפחית מחומרת המקרה, זולת ניסיונו לחזור בו מעדותו במשטרה, עד כדי אמירה כי **"אני מצדי סולח לו שיסגרו את התיק"** (עמ' 27 ש- 1 לפרוט'). בנסיבות אלה, עדות המתלונן לא הותירה רושם מהימן לגבי התרחשות האירוע, בין אם בדרך שתוארה על ידי המתלוננת ובין אם בדרך שתוארה על ידי המתלונן בעצמו.

8.

בעדויות המתלוננת והמתלונן לגבי סוגיית התקיפה, לא נמצא כל הסבר מניח את הדעת מדוע אלימות זו לא הוזכרה על ידי המתלוננת בעת שהתקשרה למשטרה ודיווחה על איומים בלבד, וכן מדוע לא הוזכר הדבר, על ידי המתלוננת והמתלונן, בפני שוטר הסיוור שהגיע אל המקום בעקבות הקריאה הטלפונית (ראו ת/2). יש להדגיש, כי בהתאם לאמור בדו"ח הפעולה, המתלוננת והמתלונן פירטו בפני השוטר בזירה את התנהגות הנאשם, האיומים בהם נקט כלפיהם ואף אמירות שאינן עולות בגדר עבירה פלילית. זאת ועוד: המתלונן אף תיאר את פעולתו הפיזית של הנאשם כך: **"לדברי ש, ע התקרב לעברו במטרה לתקוף אותו ומאחר ו' התערבה ומסרה כי מתקשרת למוקד המשטרה זה ברח מהמקום"** (ת/2). לא ניתן להצביע על הסבר כלשהו לכך שהמתלוננים נמנעו מלהתלונן במוקד המשטרה ובפני שוטר הסיוור שהגיע אל המקום, על אלימות פיזית מצד הנאשם, וכן לא נמסר כל הסבר מדוע תוארה פעולתו הפיזית של הנאשם באופן שאינו עולה כדי תקיפת המתלונן.

לא מצאתי כל הנמקה מדוע יש להעדיף את גרסת המתלונן בבית המשפט, או את גרסתה השונה של המתלוננת בבית המשפט, על פני גרסתם מיד לאחר האירוע, בקריאה הטלפונית למוקד המשטרה ובדברים שאמרו לשוטר שהגיע לזירה.

לא נעלמו מעיני, עדויות המתלוננת והמתלונן לגבי נפיחות שנגרמה למתלונן בשפתו, נפיחות אשר הוצגה אף לנאשם בעת חקירתו באזהרה כאשר הוצג לו צילום המתלונן (ת/1 ש-43). הנאשם בעצמו, העיד שהוצגה לו **"נקודה אדומה"** (עמ' 34 ש- 6 לפרוט'), ואף הוסיף שאמר לשוטר כי מסביב לאותה נקודה קיימות נקודות נוספות (עמ' 34 ש- 7 לפרוט'). בשל העובדה שהתמונה לא הוצגה במהלך הדיון, לא ניתן לשלול את גרסת הנאשם כי מדובר היה ב"נקודה" ממנה לא ניתן ללמוד על סימן חבלה שנגרם כתוצאה מכוח פיזי כלשהו. זאת ועוד: שוטר הסיוור אשר הגיע אל זירת האירוע, בטרם נמסרה תלונת המתלוננים במשטרה, ציין כי **"לא נראו סימני אלימות חריגים על גופם של המעורבים באירוע"** (ת/2). המאשימה טענה בסיכומיה, כי אותה נפיחות נטענת אינה מהווה "סימן אלימות חריג", ואולם, כאמור לעיל, אין כל הסבר מניח את הדעת מדוע המתלוננים כלל לא טענו בפני השוטר שהנאשם נקט באלימות פיזית כלפי המתלונן, וכמובן שלא נמסר כל הסבר מדוע אותו סימן חבלה לא הוצג לשוטר.

סימני השאלה הרבים לגבי סוגיית האלימות הפיזית בה נקט הנאשם, מצטברים לכדי למעלה מספק סביר, ואינם מאפשרים לגבש מערך ראייתי המצביע על אלימות פיזית מצדו.



9. המתלוננת העידה על איומי הנאשם ברצח. לדבריה, הנאשם אמר לה: **"אני ארצח אותך, אני אשבור את האוטו שלך עם הראש שלך, משהו כזה. המילה רצח עלתה המון פעמים שם"** (עמ' 7 ש- 16-17 לפרוט'). יש לציין כי המתלוננת ייחסה לנאשם איומים כלפיה בלבד, ולא כלפי המתלונן. בדברים שעלו בפני שוטר הסיור בשטח, ייחסו המתלוננת והמתלונן לנאשם איומים ברצח כלפי שניהם (ת/2). בשונה מדברים אלה, המתלונן בעצמו העיד על צעקות, קללות ויריקות מצדו של הנאשם. אין זה מתקבל על הדעת, כי המתלונן לא יעיד על איומים ברצח, בוודאי כאשר המתלוננת טענה שהמילה עלתה **"המון פעמים"**, זאת כאשר המתלונן נכח במקום בצמוד אל המתלוננת והנאשם. אף עימות המתלונן עם הדברים עליהם העיד בתחנת המשטרה, לא העלה כי טען בעת מסירת תלונתו לגבי איומים ברצח. המאשימה עימתה את המתלונן, עם כך שטען שהנאשם אמר למתלוננת **"איזה זבל את"** (עמ' 24 ש- 16 לפרוט') וכן **"שישבור לה את הראש ויפוצץ לה את הרכב"** (עמ' 24 ש- 26 לפרוט'), אך המילה "רצח", אשר לכאורה עלתה "המון פעמים", כלל לא הוזכרה על ידו. אין מדובר בהבדל זניח אלא בשוני מהותי. ניתן היה לצפות, כי המתלונן יעיד על האיומים הקשים ביותר בהם נקט לכאורה הנאשם, בוודאי כאשר איומים אלה, שימוש במילה רצח, הם אלה שחזרו לכאורה פעמים רבות בדברי הנאשם, כפי שטענה המתלוננת.

יצוין, למעלה מהדרוש, שאף בסוגית האיומים יש להתחשב בקושי המשמעותי שהתעורר לגבי אמינות גרסאות המתלוננת והמתלונן בסוגית האלימות הפיזית. לא ניתן לנתק את הרושם הבעייתי, מהמשקל שניתן להקנות לעדויות התביעה בסוגית האיומים.

10. בנוסף למתלוננת ולמתלונן, נמצאו במקום האירוע בנותיה הקטינות של המתלוננת. בהתאם לעדותה, אותן בנות נכחו באירוע החל מתחילתו ועד לסופו. אין ספק, כי היה בעדותן פוטנציאל ראייתי משמעותי. המתלוננת אף טענה ש**"אמרו לי באותה חקירה שיש מצב שהבנות יחקרו ודיברו עם היועצת בבית הספר, אמרו לה שיכול להיות שיגיע חוקר ילדים לבית הספר. אני לא זוכרת את זה, הייתה בסוף חקירת ילדים"** (עמ' 15 ש- 15-17 לפרוט'). כמו כן, בעת מסירת הודעתה במשטרה, טענה כי הבנות היו עדות ושמעו את האיומים, ואף ענתה בחיוב לשאלה בדבר הסכמתה למסירת עדותן בפני חוקר ילדים (נ/3 ש- 59-62). דברים אלה עומדים בסתירה למזכר, ממנו עולה שהמתלוננת ביקשה מהמשטרה שלא לחקור את בנותיה (נ/1). המאשימה הודיעה, כי בתיק זה לא נערכה חקירת ילדים, אך לאור דברי המתלוננת כי נערכה חקירה שכזו, ולבקשת ב"כ הנאשם, נערכה בדיקה נוספת. הבדיקה העלתה, כי מדובר בחקירות ילדים שבוצעו כשנה וחצי לאחר האירוע, ואין מתייחסות כלל לכתב האישום (ראו עמדת המאשימה בכתב, מיום 07/02/2018). בטרם ניתנה החלטה בבקשת ב"כ הנאשם, הוצגו חקירות הילדים בפני בית המשפט, אשר לא אישר את העברתן לעיון ההגנה. העובדה שנערכו חקירות ילדים בהסכמתה של המתלוננת, במקרה אחר, אך מחזקת ומבססת את התמיהה לגבי פשר סירוב המתלוננת, לאשר את חקירת בנותיה במקרה הנדון. נתון זה משמעותי במיוחד, לאור נוכחות הבנות במהלך האירוע כולו, כפי שהעידה המתלוננת בעצמה: **"לצערי אם היו חוקרים אותי, אותן ואת הבנות סמוך לאירוע אז היו מגלים..."** (עמ' 17 ש- 9-10 לפרוט', ההדגשה אינה במקור).

סוף דבר

הצטברות הסתירות, התהיות, וסימני השאלה, אשר פורטו בהכרעת דין זו, מותירה למעלה מספק סביר בדבר



המיוחס לנאשם, ולפיכך אני מורה על זכיו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ח אדר תשע"ח, 05 מרץ 2018, במעמד הצדדים